Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1860.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 9de Juli 1859.

(Fra „Deseret News.")

Menneskets Natur. — Lyksalighed. — Guds Aands Indflydelse paa Menneskeslægten, osv.

(Fortsat fra Pag. 261.)

Christus er Verdens Lys, der oplyser Enhver, som kommer til det. Var det ikke for det Lys, som Menneskene have, vilde de ikke hade os. De Ugudelige vilde ikke sige, om de gjøre: „Vi kom hid for at skjære Halsen over paa Eder, men vi kunne ikke rigtigt komme afsted med det." Det er Hensigten med deres Komme hertil; de kom ikke i noget andet Diemed, uden man dertil vil føie Lysten til at plyndre og ødelægge vore Eiendomme, og at skjænde vore Hustruer og Døttre. Hvad er Aarsagen til at Menneskene hade os? Det Lys, som er i dem — den Almægtiges Aand, som i en vis Grad hviler over Nationerne, og som bærer Vidnesbyrd om den hellige Skrifts Sanddruhed, hvor den siger, at Efterretningen om den Gjerning, Herren skal udføre i de sidste Dage, skulde bringe Menneskene til at frygte og bæve — Lyset, som er i dem, overbeviser dem om, at den Lære, hvilken Israels Ældster forkynde blandt dem, er Saliggjørelsens Evangelium, og de sige: „Vi ville ikke annamme det." Have I ikke hørt Mange sige, at de hellere vilde gaae til Helvede, end troe Evangeliet? Jo, vi have hørt dem sige: „Jeg vil ikke troe, hvad I forkynde, endskjøndt jeg veed, jeg gaaer til Helvede, fordi jeg ikke adlyder det."

Den Aand, som er i dem — den Almægtiges Inspiration, som giver Forstand — overbeviser dem om, at Lærdommen er sand. Var vor Lære falsk, vilde man ikke bryde sig mere om den, end om enhver anden af de mangfoldige „ismer," som findes i Verden. Man vilde lade den i samme Fred og Ro som Socialismen eller enhver anden yndet Lære. Men denne Aand overbeviser Menneskene. Er jeg bedrøvet paa deres Vegne? Ja jeg er. Det smerter mig i mit Hjerte, fordi de ikke ville fatte en alvorlig Beslutning og handle overeensstemmende med

den Aands Forskrifter, som altid tilskynder Mennesket at gjøre ret. Men naar Menneskene staae frem og sige: „Vi ville ikke troe denne Lære," hvad vil saa Følgen blive? At de maae lide. Tusinder ere under Lidelser den Dag idag. Prædikanter og Præster sukke paa deres Talestole, Katecheter og Medlemmer sukke i Forsamlingerne — der er Sukken og Beklagelse i Lønkamrene, paa Hovedveiene og Biveiene, overalt er Folk i Smerte, Sorg og Elendighed, kortsagt i Helvede. Hvad er Aarsagen? „Mormonismen existerer endnu, — den er ikke tilintetgjort." Hvorfor tage de ikke Mod nok til sig og sige: „Vort uafhængige Væsen ville vi bruge, og ei lade Satan eller Fader, Moder, Præster, Naboer, verdslig Anseelse, Rigdom eller Nogetsomhelst hindre os fra at annamme og udøve de evige Livsprinciper?" En saasaadan Beslutning vilde med eet føre dem ind paa Veien til Lyksalighed. „Men," siger Djævelen, „hvis jeg lader Eder gaae, vilde I komme udenfor min Magt og Vælde, og jeg kunde ikke faae Eder igjen." Sæt at Verden skulde give det Svar: „Hr. Djævel, vi have været Forbundsfæller længe nok."

Jeg kan erindre, at da jeg blev en Sidste-Dages Hellig, hviskede den Onde ofte til mig, at jeg havde gjort dette og hiint, som var uret, og spurgte om dette var en christelig Handling og sagde: „Du har feilet; Du har ikke gjort ret, og Du veed det. Du gjorde ikke saa godt heri som Du kunde, og skammer Du Dig ikke ved at kalde Dig en Christen? Du bekjender Dig til Jesu Christi Religion, og nu, hvilken Svaghed lagde Du ikke for Dagen!" Saa svarede jeg: „Det kommer ikke Dig ved, Satan. Gaa bag mig, foran mig eller i hvilkensomhelst Retning, Du lyster, men Du og jeg har opløst Samfund, og hvad jeg gjør, staaer jeg ikke Dig, men et herligere Væsen til Regnskab for. Saalænge vi handlede i Fællesskab, maatte jeg gjøre Regnskab over mine Handlinger for Dig; men nu behøver Du ikke at bryde Dig om min Handel og Vandel, thi den kommer Dig ikke i mindste Maade ved." Saaledes har jeg afførdiget ham fra den Dag af indtil nu.

Jeg har erfaret Meget, siden jeg annammede Evangeliet, og er bleven fuldkommen overbeviist om, at Verden er hyllet i Uvidenhed og vandrer efter en Skygge, det er falske Grundsætninger. Der er ingen sand Fred og Glæde, ingen varig Hygge og Tilfredshed at finde fra Kongen paa hans Throne til Betleren i hans Hytte. Der er ingen Lyksalighed nogensteds for de ædle Aander, som boe i os. Den er kun at søge i det evige Livs Principer, hvilke aabne Himmelens Porte for alle Troende. Den, som lader sin Kjærlighed hænge ved Guld, Sølv, Gods og andre af Jordens Kostbarheder, og som søger Magt over sine Medmennesker efter falske Grundsætninger, vil aldrig opnaae den Lyksalighed, som er bestemt for hans ædle Aand.

De evige Livsprinciper derimod aabne Evigheden for os og aabenbare for os, hvem vi ere, og hvad Slægtskabsforhold vi indtage til Gud, hvilket er en stor Hemmelighed for Verden.

I Aaret 1850 opholdt een af mine Baptist Venner sig omtrent tre Uger i mit Huus. Jeg kunde ikke overtale ham til at prædike, men gjorde ham en heel Deel Spørgsmaal, og jeg fandt ham accurat paa det samme Standpunkt, hvor jeg forlod ham for mange Aar siden. Jeg udspurgte ham med Hensyn til Lærdomme, fremsatte i Bibelen, men han kunde ikke besvare mine Spørgsmaal; han var saa uvidende som et Barn, hvad Saliggjørelsens Plan angik. Under hans Ophold hos mig, prædikede jeg i det gamle Bowery, og da jeg kom til det Punkt, som jeg vidste han ventede paa, nemlig at fortælle

hvem Gud Fader og Guds Søn var, forlod jeg det Emne. Da vi kom hjem, sagde han: „Broder Young, hvorfor gik De ikke lidt videre? Hele min Sjæl fulgte Dem for at lære Noget, jeg aldrig havde hørt før." Jeg svarede ham, at jeg holdt op netop fordi han var nærværende, hvorpaa han bemærkede: „Jeg har nu prædiket i tredive Aar, og jeg var meget spændt paa at lære Sandheden betræffende det Emne, De omhandlede idag. Jeg har hørt meget om dette Folk, og jeg har forlænget mit Ophold her for at lære Noget. Hvorfor fortalte De os ikke mere?" Jeg ønsker, De vil prædike derom. „Men jeg har ingen Kundskab om den Gjenstand." „Jeg vil fremsætte mine Spørgsmaal saaledes, at De snart vil faae. Troer De det Gamle og Nye Testamente?" Ja. Derpaa gav jeg ham nogle Spørgsmaal angaaende Menneskens Søn, som han paa nogle Steder kaldes. „Troer De, at han blev født af Jomfru Maria? — at han var Marias Søn?" Ja. „Troer De, Apostelen sagde Sandhed, da han fortalte, at han var avlet af Faderen?" Ja. „Hvorfor modsige I det da, eller opkaste Tvivl desangaaende? Var han ikke Kjød af vort Kjød og Been af vore Been, dersom Beretningen om ham er sand?" Jo. „Hvem lignede han i Udseende og Vandel? og hvis Villie kom han for at udføre?" Derpaa læste jeg: „Hvo, som har seet mig, har seet Faderen," og spurgte: „Troer De det?" Ja, men jeg har aldrig seet dette i det Lys, som det nu fremstiller sig for mig. „Er han ikke sin himmelske Faders udtrykte Billede? Bibelen siger, han er. Troer De Bibelen?" Ja.

En kort Tid besvarede han mine Spørgsmaal, og derefter førte jeg ham tilbage til Adam og oplyste ham om, hvem Bibelen sagde ham at være. Af denne min Ven erfarede jeg, at Baptisterne stode paa samme Punkt, hvor jeg forlod dem for fem og tyve Aar siden.

Som Br. Heywood nylig bemærkede, Menneskene anvende ikke deres Capital eller Evner ret. Enhver Mand og Qvinde, som ikke bruger sine Talenter, vil blive anseet for en unyttig Tjener; anvend derfor Eders Talenter Dag for Dag til Eders stadige Udvikling. Det er vor Pligt at annamme alt det Gode, som vi have Evne til at modtage; men Nogle lære Mere og hurtigere end Andre, og kunne lettere fatte, hvad der bliver dem lært, og snarere sætte sig ind i det Forhold, de indtage til deres Medmennesker. Vil Enhver, som derved har sikkret sig en Ophøielse, være lykkelig? Ja. Ville Alle være af eet Sind der? Ja. Skulde vi ikke være eet her? Jo. Skulde Enhver være Præsident? Skulde Enhver være Medlem af de Tolvs Qvorum? Skulde Enhver være Præsident for vor Regjering, eller være Konge? Nei, men Enhver skulde være besjælet af Herrens Aand, og ved at vandre efter dens Tilskyndelse vil Enhver blive belønnet og nyde i Forhold til sine Evner. Ethvert Kar vil blive fyldt til Bredden, og deri ere alle lige, at de ere fulde.

Enhver Mand og Qvinde vil annamme en Fylde, hvorvel Mængden er forskjellig i Forhold til deres Evne til at modtage, og Enhver vil blive kronet med Herlighed og evigt Liv, om de ere trofaste. Hvo, som er trofast indtil Enden, skal blive salig. Ikke de, som vandre trofast en Tid, og da holde op, men de, som ere trofaste indtil Enden, ville annamme en Fylde af Glæde, hvilket vil forskaffe dem den ønskede Tilfredshed.

Men som Jesus sagde, disse Ting maae forstaaes ved Aanden; og endskjøndt han flittigen belærte sine Disciple om forskjellige Ting, var deres Tradition dog saa stor, efter at han havde været hos dem i

lang Tid, at der var Mangt og Meget, som de ikke tilfulde forstode. Da han spurgte Disciplene: „Hvem sige Menneskene mig, Menneskens Søn, at være?" fik han til Svar: „Nogle sige, at Du er Johannes den Døber, Andre, at Du er een af de gamle Propheter, der er opstanden. Nogle sige Eet, Andre et Andet." „Men hvem sige I mig at være?" Da svarede Peter: „Du er Christus, den levende Guds Søn." „Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene." Derfor maae I voxe i Eders Tro og holde fast ved Aabenbaringens Princip. Mennesket kan ikke aabenbare de evige Livsprinciper for Eder; Kjød og Blod kan ikke; Videnskabsbøger kunne ikke; andre Menneskers Erfaring kan ikke; nei ikke hele Verden med dens Viisdom og Magt kan; thi kun vor Fader, som er i Himmelen, kan aabenbare os dem.

Peter var velsignet, fordi han havde Øine at see med, og da han saae med Aandens Øine, anerkjendte han det. Han var ei saa stolt og hovmodig at ville negte det. Dersom Menneskene lod deres Overbeviisning virke frit og uhindret paa deres Sind, og ei lod den bindes af vildfarende Traditioner, vilde Millioner hilse denne Dag med Taknemmelighed. De vilde hellere see denne Dag end vide, at Klippebjergene vare af puurt Guld. Om Cherry Creek og Pikes Peak og Bjergene rundt omkring vare af det reneste Guld, vilde de vandre over det og sige: „Vi ville gaae til Utah og faae Kundskab, selv om vi skulle blive nødte til at kravle paa Hænder og Fødder. Lad os søge den evige Kundskabs Kilde — Livsens Vei. Lad os finde det, som kan stilfredsstille de ædle Aander, som boe i vore Tabernakler."

Hvad er Menneskenes Fordømmelse? Det er at Lyset, Sandheden og det evige Præstedømme er kommen til dem, og de ville ei annamme disse Ting. „De elske Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde," og de ere i deres Synder. Saadanne ville vorde fordømte, men ikke de, der annamme Evangeliet og ere trofaste til Enden.

Der findes ikke en Mand eller Qvinde paa hele Jorden, som jeg hader; men jeg hader deres onde Handlinger. Jeg staaer i Strid mod falske Principer — mod Ugudelighed, Synd og Vederstyggelighed, og jeg agter at fortsætte Kampen, indtil jeg har seiret.

Hvis de Hellige ville vedblive at kjæmpe og holde fast ved Guds Værk, da ville de seire. Jeg vil aldrig forsage Skibet, aldrig ophøre at vogte paa Seilene og Compasset, aldrig holde op med min Virksomhed, førend Gud regjerer over Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges Konge.

Mange sige: „Om vi blot vidste, at dette Værk var af Herren, vilde vi være tilfredse." Hvorledes kunne I faae det at vide? Søg den Aand, som opvarmer Hjertet — den Almægtiges Aand, som giver vor Aand Forstand og viser os Forskjel paa Sandhed og Vildfarelse, saa vil Gud tage Eder ved Haanden og ved sin Indflydelse og Magt føre Eder til Seir og Herlighed. Hele Verden kunde blive frelst paa denne Maade, men vil dette vorde Tilfælde? Nei.

Jeg vil vedblive at kjæmpe mod onde Principer, indtil jeg seer denne Verdens Riger bøie sig for Kong Immanuels Scepter. Ingen vil blive berøvet sine Rettigheder, naar dette bliver Tilfælde, men de ville finde, at det er en frisindet Folkeregjering. „Men," siger En, „vi tænkte, at den Regjeringsform, De omtalte, var den theocratiske?" Det er saa, og den er den eneste sande Regjeringsform paa Jorden — den eneste, som er i Besiddelse af alle sande Friheds-Principer. Den stiller

enhver Mand og Qvinde og alle Ting paa sin rette Plads, og tildeler Enhver efter Fortjeneste; saaledes vil man blive dømt paa hiin Dag.

Maa Herren velsigne dem, som ønske at efterleve sin Religon og gjøre ret. Min Bøn er altid, at de maae undgaae Hyklernes og de Ugudeliges Snarer, hvilke hade Gud og hans Retfærdighed. Jeg ønsker at vandre paa Retfærdighedens Sti, indtil jeg seirer, og med Guds og de Helliges Hjælp skal jeg overvinde de Ugudelige; og jeg erklærer, at Enhver, som bestræber sig for at gjøre ret, skal faae sin Belønning i rette Tid og glæde sig i Guds Frihed. Maa det saa skee. Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Pag. 263.)

En alvorligere Prøvelse for Deseret end Cricketernes Besøg var Opdagelsen af Guldet i Californien. Denne Opdagelse skyldes Nogle af Mormon Bataillonen, der afgik fra Missouri, hvilke paa Hjemveien fik Arbeide i New Helvetia. De gravede en Mølledam der, og kastede Guldstøvet op med deres Spader. Det er bekjendt for Enhver, hvilken Guldfeber, der udbrød strax efter at dette kom til almindelig Kundskab. Den angreb Alle og Enhver i hele Californien. Hvor Guldet opdagedes og i Egnen deromkring blev Kornet staaende uskaaret paa Marken. Hvide, Indianere og Gule, Alle gave sig især med at sanke Guld; enhver anden Beskjæftigelse forlodes, som om de, der kom først, kunde have taget alt det Guld, som fandtes. De aftakkede Soldater kom til Dalen; de viste deres Troesfæller Stykker af det gule Metal, de havde fundet, og Raabet lød: „Til Californien! Til Californiens Guld, som vore Brødre have opdaget! Til Californien!"

Nogle af Dem have maaskee læst den halv ironiske Belærelse, Kirkens Øverster have givet til de Trofaste i Adspredelsen i den 2den almindelige Epistel: „Den rette Brug af Guld er at brolægge Gader og at bedække Husene dermed, samt at forfærdige Kjøkkentøi deraf; og naar de Hellige have prædiket Evangeliet længe nok, og have lagt op Korn nok, og have bygget Stæder nok, vil Herren forskaffe sit Folk Guld til deres fuldkomne Tilfredshed. Værer indtil da ikke bekymrede, thi Jordens Skatte ere i Herrens Forraadshuus, og han vil oplade dets Døre, naar og hvor han behager."

Ledernes Skarpsindighed og Viisdom reddede Folket og sikkrede Deserets Bestaaen. Kun nogle Faa droge bort, og de bleve i al Venskabelighed anmodede om ikke at komme tilbage. De Øvrige bleve i Dalen, og vare glade og lykkelige ved at „lægge Korn op og bygge Stæder."

Mormonerne have siden den Tid havt det forunderligste Held med sig. Det synes som om Naturen har besluttet at godtgjøre

dem for de Lidelser, som de uforskyldt havde gjennemgaaet. Man maa tilgive dem, at de ansee deres Held som et Mirakel; men Oekonomen forklarer os det Hele, idet han anfører Aarsagen til den hurtige Gjenopførelse af Byer, der ere blevne lagte i Ruiner ved Oversvømmelse, Brand eller Jordskjælv. Under disse Prøvelses Aar har Mormonernes „Arbeide" bestaaet ved en utilstrækkelig Capital og under mange Omskiftelser; men det har bestaaet, og det fremtræder nu, ledet med større Indsigt og Kraft end Tilfældet nogensinde var i Nauvoo; thi siden den Tid har det udviklet sig derved, at Mange paa deres lange Reise vare nødte til at tage fat paa Hvadsomhelst, hvilket forskaffede dem en Erfaring, som nu, da Arbeidet er bleven henlagt til et Sted, hvor det i enhver Henseende er langt mere lønnende, kommer dem ret til Gode.

Mormonernes Territorium er usædvanlig vel skikket for Qvægavl. De herligste Græsgange i Lombardiet ere ikke frodigere end dem, som findes paa Østsiden af Utahsøen og Floden Jordan. Her finder man det saakaldte Knippegræs. I Mai, naar andre Græsarter spire frem, tørrer denne smukke Plante paa sin Stængel og bliver et lysegult, velsmagende og nærende Straa. Saaledes staaer det alle de tørre Sommermaaneder over lige til Januar Maaned, hvorpaa det begynder frodigt at voxe — ligesom vor Vinterhvede i April — til næste Mai. Baade som Straa og som Græs fedes Qvæget deraf hele Aaret om. De talrige smaa Dale og Kløfter, som findes i Bjergene, ere fortræffelige Græsgange for Faarene, og der siges, at Ulden paa disse Faar er usædvanlig fiin og blød. Svinene fedes paa en saftig Svibel eller Knold, kaldet Seegosroden, hvilken er egen for Utah, og som jeg haaber snart vil blive dyrket hos os. Det er en meget velsmagende Ret for Mormonerne og Indianerne.

Ogsaa i deres Indianer Affairer have Mormonerne været særdeles heldige. De have ikke gjort sig skyldige i det almindelige Misgreb at troe, at de Vilde ei forstaae sig paa at man behandler dem godt; men da deres Religion lærer dem, at ansee Indianerne som sine faldne Brødre, have de altid behandlet disse Stakler med Venlighed og Godhed. Derfor staae de i den bedste Forstaaelse med alle de forskjellige Indianerstammer i deres forjættede Land.

Tillykke for Mormonerne staae alle disse Indianere paa deres Plyndringstog og i Sager, der vedkomme deres Fribytteri i Almindelighed, under Commando af den store Krigshøvding for Utah'ernes Stamme, og i Hjertet af denne Stammes retmæssige Territorium er det, Mormonerne have anlagt deres Settlementer.

Om Beretningerne ere sande, ere disse Utah Indianere nogle brave Folk. De adskille sig væsentligen fra de dybtsunkne Nationer, hvem Regjeringen har paataget sig at sørge for. De ride paa stærke, velbyggede spanske Heste; de bære gode Rifler, ikke Haglbøsser, foran sig paa Sadelknappen, og ere heller ikke aldeles blottede for militair Disciplin. De foretage Streiftog langt ind i de mexikanske Stater, hvor de tvinge Befolkningen til at betale Tribut og tage Personer af Rang tilfange, hvilke de beholde som Gidsler. De ere — idetmindste hidindtil — ikke meget hengivne til Drik; Nogle af dem have stor Lyst til at erhverve sig nyttig Kundskab; de ere meget nøiagtige i Overholdelsen af deres Religion, og gjøre lange Reiser til de gamle Stæder ved Colorado Floden, for at tilbede Guddommen blandt de derværende Tempelruiner. De røde Vildmænds Overhoved, deres store Krigshøvding, mangler ikke en vis ridderlig Anstand,

og er, efter Mormonernes Sigende, Indianernes Mønster. Han er en smuk Mand i sin Manddoms fulde Kraft og hans Navn er Walker. Han udmærker sig ved forskjellige mandige Egenskaber. Saaledes er han for Exempel en fortræffelig Skytte, en dristig Rytter og en stor Hestekjender.

Han er ogsaa en meget dygtig Mand i den Betydning, vi tage det. Han har overmaade let for at udtrykke sig i Pantomimesproget, som fremmede Stammer bruge for at forstaaeliggjøre sig for hverandre. Han kan lidt Engelsk og er godt hjemme i det spanske og flere af Indianerstammernes Sprog. Hans Optræden er ikke uliig en Gentlemans. Naar han finder for godt at foretage Streiftog ind i Mexiko for at plyndre, eller for at true dermed, eller for at hæve sin Tribut, vil han føle sig høiligen fornærmet, om de Fattige dersteds ikke slagte deres fedeste Qvæg eller paa andre Maader vise ham den tilbørlige Opmærksomhed. Hans Klædedragt er af det fineste Klæde, sædvanligviis bruunt, syet paa europæisk Façon, dertil kommer en fiin Kammerdugs Skjorte og en smuk Castorhat, og desuden bærer han sin prangende Indianer Udstaffering, for at faae et godt Udseende, naar han rider i Spidsen af sin Trop, hvis stolte Heste med deres smykkede Sadler og Sadeldækkener afgive et imponerende Skue, naar de jage afsted.

Trods sin vilde Natur er Walker særdeles venlig mod Mormonerne, og der fortælles, at han engang har havt en Drøm, som havde stor Indflydelse paa ham til Gunst for dem. Det er imidlertid et Factum, at han fra først af modtog de landflygtige Mormoner i sit Territorium med megen Ædelmodighed. Det er ham en Glæde at kunne give dem al den Underretning, de ønske, om det Lands Beskaffenhed, hvorover han hersker; han raader dem med Hensyn til Valget af forskjellige Steder, hvis Fordele han fremhæver, og hvorsomhelst de have Lyst, har han tilladt dem at anlægge deres Settlementer med Løfte om personlig Sikkerhed og Beskyttelse mod Plyndring.

(Fortsættes.)

Udtog af „de amerikanske Indianeres Historie,"
udgiven af Adair i London 1775.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 264.)

Deres Sagn fortæller, at deres Forfædre vare i Besiddelse af en overordentlig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Ting og controlerede Naturens Kræfter; og denne Aand overdrog de til deres Efterkommere, forudsat de adløde de hellige Betingelser, der vare fastsatte for dens Annammelse. Ligesom de hebraiske Propheter fik guddommelige Svar, saaledes have Indianernes Vise (hvilke skulle paakalde Jo He Wah, at han maa give Regn i rette Tid) en gjennemsigtig Steen, der tillægges en overordentlig stor Kraft, som de benytte sig af for at skaffe Regn.

Hebræerne offrede daglige Offre. Indianerne have en lignende religieus Skik; de have noget Tilsvarende til Jødernes Syndoffer og Skyldoffer. Indianerne iagttage ogsaa en anden af Jødernes religieuse Ceremonier, nemlig Fremførelsen af

Takoffre. De høitideligholde altid den aarlige Forsoningsfest i deres Templer, hvilke de tillægge en saa stor Hellighed, fremfor noget andet Sted, at dersom de offrede deres aarlige Offer paa andre Steder, vilde de ikke forsone for Folkets Synder. Hebræerne havde ifølge Moseloven forskjellige Salvninger og Tvætninger, og af religieuse Bevæggrunde iagttage alle Indianer Nationerne lignende Ceremonier.

I det koldeste Veir, og naar Jorden ligger bedækket med Snee, gaae Mænd og Børn, ofte dampende af Sved, ud af deres varme Huse ved Daggry, syngende deres sædvanlige hellige Sange, Yo, Yo, osv. til Jo He Wahs Priis for det behagelige Syn af en ny Morgen, og saaledes fortsætte de jublende deres Gang, indtil de naae Floden, hvor de øieblikkeligen plumpe ud i Vandet. Denne Renselseslov (Badning i Vand) var af Vigtighed hos Jøderne, og Indianerne udelukke indtil denne Dag Enhver fra deres Gudsdyrkelse, som forsømmer at iagttage den.

Det er velbekjendt, at Jøderne benyttede Olie saavel til de helligste Handlinger som til almindeligt Brug. Deres Konger, Propheter og Præster bleve ved deres Indvielse og Helligelse salvede med Olie. Indianernes Præster blive ogsaa indviede ved Salvning. Indianerne have Skikke, der svare til Mose Love om Ureenhed. Deres Qvinder maae i deres Renselses Tid bygge smaa Hytter et ikke ubetydeligt Stykke Vei fra deres Vaaningshuse, hvor de dog ansees sikkre mod Fjenders Angreb, og der maae de opholde sig i ovennævnte Periode, ellers have de deres Liv forbrudt. Forsømmelse af at iagttage denne Frastillelse, Brud paa Egteskabsloven og Mord ansee de som de største Forbrydelser. Naar Qvindernes Frastillelses Tid er udrunden, rense de sig altid i dybt, rindende Vand, vende tilbage til deres Hjem, klæde sig om og salve sig. I Overeensstemmelse med Moseloven, der paabyder Qvindernes Renselse efter deres Nedkomst, fjerner Indianerqvinderne sig fra deres Mænd og alt Selskab for en længere Tid. Efter denne Tids Forløb ophører Indianerqvindernes Ureenhed ved Badning, og de tillades atter at nyde deres sociale og religieuse Privilegier. Ifølge Moseloven ansaaes alle de, der havde Flod eller Saar, som urene, og paabødes strengeligen at fjerne sig fra alle Andre for ikke at smitte dem; thi Alt, hvad de rørte ved, blev ureent. Indianerne iagttage nøiagtigt den samme Lov.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Lige siden Adams Dage har Menneskeslægten mere eller mindre været Sygdom underkastet, og tidligere eller sildigere maae Alle betale deres sidste Tribut til det graadige Uhyre, Døden. Der findes en stor Mængde Sygdomme, hvilke Menneskene ere et Bytte for, og Aarsagen til disse Sygdomme, saavel som deres Natur, have været Gjenstand for det grundigste og omhyggeligste Studium Generation efter Generation, hvilket unegteligt har forskaffet dem, der have offret sin Tid og sine Evner derpaa, megen værdifuld Kundskab med Hensyn til Menneskets Organisme, de forskjellige gængse Sygdommes Beskaffenhed og har ledet til Opdagelsen af mange nyttige Mediciner, og naar vi tage de Forhold og Omstændigheder, hvori Menneskene have

været stillede fra Slægt til Slægt, i Betragtning, komme vi til den Slutning, at de sandsynligviis have gjort saa godt, de have kunnet, efter det Lys, de havde.

Gud vor himmelske Fader, som er Ophavet til vor Tilværelse, er vel bekjendt med vore jordiske Tabernaklers Organisme, de Sygdomme, de ere underkastede, og Midlerne, der kunne anvendes mod dem, hvorfor han ogsaa i sine Aabenbaringer har underviist sine Hellige om, hvad de skulle gjøre. Ved sin Tjener Jacobs Mund siger han: „Er Nogen blandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham, og salve ham med Olie i Herrens Navn, og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham." (5, 14.) Fremdeles siger han ved sin Tjener Joseph: „Hvo, som er syg iblandt Eder, og ikke har Tro til at blive helbredet, men dog troer Evangeliet, bør pleies med al Omhyggelighed med Urter og mild Føde, og det ikke ved en Fjendes Haand. Og de Ældste i Menigheden, to eller flere, skulle hentes, og de skulle bede for dem, og lægge deres Hænder paa dem i mit Navn; og om de døe, saa doe de i mig, og om de leve, saa leve de i mig. — — — Og det skal skee, at de, som døe i mig, skulle ikke smage Døden, thi den skal være sød for dem; og Vee dem, der ikke døe i mig, thi deres Død er bitter.

„Og atter skal det skee, at den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at døe, skal vorde helbredet. Den, der har Tro til at see, skal see; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe, skal springe; og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting, men dog troe paa mig, have Magt til at vorde mine Børn, og saafremt de ikke bryde min Lov, skal Du bære over med deres Skrøbeligheder." (Pagtens Bog 74, 12. 13.)

De Hellige have ved Udførelsen af Evangeliets Ordinantser en paalidelig Forjættelse om, at Sygdom skal vige og Helbred vende tilbage, dersom de have fast Tro paa den Orden, Gud har indstiftet, istedetfor at dele deres Tro med en Doctor, eller maaskee skjenke ham deres fulde Tro og foretrække en Saadan for ham, der har Alles Liv i sin Haand. Hvilke af de Hellige, der handle saaledes, kunne vente at annamme den forønskede Velsignelse, naar de i et Sygdomstilfælde gribe til denne Ordinantse som det sidste Middel? Det er en Formastelse at bede derom, og en Fornærmelse mod den Almægtige. Dersom de Hellige derimod vilde have fuld Tillid til Gud, og holde sig den Orden efterrettelig, som han har indstiftet, da vilde de erholde store Velsignelser; thi han kan sende sin Hellig-Aand til at true Sygdommen, gjennemrense Systemet fra Issen til Fodsaalen og bringe Sundhed og Liv tilbage. Hvorfor da ikke have Tro paa Gud, I Hellige, og gjøre som han byder og raader os, istedetfor at sætte sin Lid til et Menneske og holde Kjød for sin Arm? Man kunde maaskee spørge, om ikke den helligede og indviede Olie maa bruges af de Hellige uden en Ældste administrerer denne Ordinantse. Vi svare jo. Den kan bruges baade udvendig og indvendig. Den er helliget og bestemt til de Helliges Gavn og Velsignelse, at bruges med Viisdom. Det kan ofte hænde, at der i en Familie findes En, som har lidt Smerte og Pine, — som har faaet et Stød eller Saar paa een eller anden Maade, hvilket ei er af saa alvorlig en Natur, at det behøves at sende Bud efter en Ældste; men med Tro paa den indviede Olie vil en Fader eller Moder med Viisdom anvende den paa den lidende Legemsdeel, eller give den Syge noget deraf ind. Dette er enhver Helligs Rettighed. Det kunde ogsaa hænde, at man ikke kunde faae fat paa en Ældste,

naar man behøvede ham; men om de Hellige have indviet Olie, da brug den med Tro paa Gud, og han vil velsigne dem.

Dersom de Hellige iagttage Guds Anordninger og holde hans Bud, ville de voxe i Tro og gode Gjerninger og tilsidst nyde det celestiale Riges Velsignelser.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Den Hellig-Aands Gave og Virkninger.

(Fortsat fra Pag. 269.)

---

1 Mose Bog 1, 2. „Guds Aand svævede over Vandene." 6, 3. „Min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen."

2 Mose Bog 31, 1-11. og 35, 33-35. Herren inspirerede Bezaleel og Oholiab med sin Aand til at udføre alle Slags Haandværker.

4 Mose Bog 11, 16. 17. Herren tog af den Aand, som var paa Moses, og lagde den paa de halvfjerdsindstyve Ældste. V. 26. Aanden hvilede paa Eldad og Medad, hvilke propheterede i Leiren. V. 29. Moses ønskede, at alt Herrens Folk var Propheter, og at han vilde give dem sin Aand.

5 Mose Bog. 34, 9. Josva var fuld af Viisdoms Aand, thi Moses havde lagt sine Hænder paa ham.

1 Sam. 10, 10. Guds Aand kom over Saul og han propheterede.

2 Kong. 2, 9. 15. Eliæ Aand hvilede paa Elisa.

Job 34, 14. 15. Dersom Herren tog sin Aand til sig, vilde alt Kjød omkomme.

Ps. 51, 13. „Tag ikke din Hellig-Aand fra mig."

Ps. 139, 7. „Hvor skal jeg gaae fra din Aand? og hvor skal jeg flye fra dit Ansigt."

Es. 44, 3. Herren vil udgyde sin Aand over Jacobs Sæd. 48, 16. „Den Herre, Herre og hans Aand haver sendt mig."

Ez. 8, 3. „Aanden opløftede mig imellem Jorden og imellem Himmelen, og førte mig til Jerusalem i Guds Syner." 11, 24. „Aanden opløftede mig og førte mig til Chaldæa, til de Bortførte."

Dan. 4, 9. „Efterdi jeg, jeg veed, at de hellige Guders Aand er i Dig, da siig mig min Droms Syner." 6, 4. Daniel overgik Landshøvdingerne og Statholderne i Viisdom, „fordi der var en ypperlig Aand i ham."

Matth. 12, 28. „Christus uddrev Djævle ved Guds Aand.

Luc. 1, 17. Johannes „skal gaae frem for ham i Eliæ Aand og Kraft." 3, 34. „Thi den, som Gud udsendte, (Christus) taler Guds Ord; thi Gud giver ham Aanden over al Maade." 6, 63. „Det er Aanden, som levendegjør."

Ap. Gj. 8, 29. 39. Aanden talede med Philippus, og bortførte ham. 11, 28. Propheten Agabus „tilkjendegav ved Aanden, at der skulde komme en stor Hunger."

Rom. 1, 11. „Jeg længes efter at see Eder, at jeg kunde meddele Eder nogen aandelig Naadegave, saa I maatte styrkes." 8, 9. „I ere ikke kjødelige, men aandelige, saafremt Guds Aand boer i Eder." 8, 14-16. De, som drives af Guds

Aand, ere Guds Børn, og de annamme en sønlig Udkaarelses Aand (blive adopterede i Guds Rige).

1 Cor. 2, 11. 14. 15. Ingen kjender de guddommelige Ting, uden ved Guds Aand. „Det sandselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aand til; men den Aandelige dømmer vel alle Ting, selv derimod dømmes han af Ingen." 14, 1. „Higer efter Kjærlighed, tragter efter de aandelige Gaver, men meest, at I maatte prophetere."

2 Cor. 3, 17. „Hvor Herrens Aand er, der er Frihed." V. 18. Formedelst Herrens Aand bliver man forvandlet fra Herlighed til Herlighed.

Gal. 4, 29. Verden forfølger dem, som ere fødte af Aanden. 5, 16. „Vandrer i Aanden, saa skulle I ikke efterkomme Kjødets Begjering." 6, 8. „Hvo, som saaer i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden."

Eph. 1, 17. „Maatte vor Herres Jesu Christi Gud, Herlighedens Fader, give Eder Viisdoms og Aabenbarelses Aand." 4, 30. „Bedrøv ikke Guds den hellige Aand."

1 Tim. 4, 1. „Men Aanden siger klarligen, at i de sidste Tider skulde Nogle affalde fra Troen," osv.

1 Joh. 3, 24. „Derpaa kjende vi, at han bliver i os, af den Aand, som han haver givet os."

Aab. 2, 7. „Hvo, som haver Øren, høre, hvad Aanden siger til Menighederne." 11, 11. „Livs Aand fra Gud kom i dem, og de stode paa deres Fødder." 19, 10. „Jesu Vidnesbyrd er Prophetiens Aand."

Mormons Bog. (Side 114.) 2 Nephi 15, 1. „Naar en Mand taler ved den Hellig-Aands Kraft, bringer den Hellig-Aands Kraft det til Menneskenes Børns Hjerter. Men see, der ere Mange, som forhærde deres Hjerter imod den Hellig-Aand, saa den finder intet Rum i dem."

Alma 16, 17. (Side 302.) „Da Alma havde sagt disse Ord, lagde han sine Hænder paa alle dem, der vare med ham. Og see, da han lagde sine Hænder paa dem, bleve de fulde af den Hellig-Aand."

Alma 19, 1. (Side 322.) „Du skulde have passet den Tjeneste, der var Dig anbetroet. Veed Du ikke, min Søn, at disse Ting ere en Vederstyggelighed for Herren, ja meest vederstyggelig af alle Synder, undtagen Udgydelsen af uskyldigt Blod, eller at fornegte den Hellig-Aand? thi see, dersom Du fornegter den Hellig-Aand, naar den engang har havt Rum i Dig, og Du veed, at Du fornegter den, dette er en Synd, som er utilgivelig; og hvo, der myrder, efter at være kommen til Lyset og Kundskab om Gud, for ham er det ikke let at faae Forladelse; ja, jeg siger Dig, min Søn, det er ikke let for ham at faae Forladelse."

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Faderen vidner om mig, og den Hellig-Aand vidner om Faderen og mig. — — — Hvo, som troer paa mig, troer paa Faderen ogsaa; og for ham vil Faderen vidne om mig; thi han vil besøge ham med Ild og med den Hellig-Aand; og saaledes vil Faderen vidne om mig; og den Hellig-Aand vil vidne for ham om Faderen og mig; thi Faderen og jeg og den Hellig-Aand ere Eet."

Nephi 8, 10. (Side 477.) „Og da Jesus havde endt sin Tale, berørte han med sin Haand Disciplene, hvilke han havde udvalgt, Een ad Gangen, indtil han havde berørt dem Alle og talet til dem, som han berørte dem; og Mængden hørte ikke Ordene, som han talede, hvorfor de ikke havde Vidnesbyrd derom; men Disciplene bare det Vidnesbyrd, at han gav dem Magt til at give den Hellig-Aand."

Nephi 12, 3. (Side 107.) „Vee over den, som laaner Øre til Menneskenes Bud,

og fornegter Guds Kraft og den Hellig-Aands Gave. Ja, Vee over dem, som sige: Vi have annammet, og vi behøve ikke Mere." (See de 8 første Paragrapher af samme Capitel.)

Moroni 2, 1. (Side 555.) „Christi Ord, hvilke han talede til sine Disciple, de Tolv, som han havde udvalgt, da han lagde sine Hænder paa dem: Og han kaldte dem ved Navn, sigende: I skulle paakalde Faderen i mit Navn, i kraftig Bøn, og efterat I have gjort dette, skulle I have Magt til at give dem den Hellig-Aand, paa hvilke I lægge Eders Hænder. Og i mit Navn skulle I give den; thi saaledes gjøre mine Apostler. Og Christus talede disse Ord til dem paa den Tid, da han først lod sig see for dem; og Mængden hørte det ikke, men Disciplene hørte det; og paa saa Mange, som de lagde deres Hænder, faldt den Hellig-Aand."

1 Nephi 14, 3. (Side 114.) Guds Aand lærer Mennesket at bede, onde Aander lærer ham ikke at bede.

Jacob 3, 6. (Side 124.) Jacob saae ved Aanden, at Jøderne vilde forkaste den Steen, paa hvilken de kunde have bygget.

Jacob 4, 1. (Side 133.) „Ville I fornegte Guds Kraft og den Hellig-Aands Gave, og drive Spot med den store Plan til Igjenløsning?"

Jacob 5, 3. 5. (Side 134.) Sjerem frister Jacob til at vise et Tegn paa den Hellig-Aands Kraft; men Herrens Straf rammede ham og han opgav Aanden, bekjendende Guds Kraft.

Alma 7, 2. (Side 237.) Alma forkynder Nephiterne, at dersom de forblive i deres Synder, efter at have havt saamange af den Hellig-Aands Gaver, Engles Betjening, Aabenbaringens Aand, hørt Herrens Røst, osv., vilde Gud lade Lamaniterne ødelægge dem.

Helaman 2, 31. (Side 412. Gud begynder at unddrage sin Aand fra Nephiterne og at udgyde den over Lamaniterne.

Nephi 9, 9. (Side 481.) Faderen vil opfylde den Pagt, som han gjorde med Abraham, at i ham og hans Sæd skulde alle Slægter paa Jorden velsignes, ved at udgyde den Hellig-Aand over Hedningerne formedelst Christus.

Nephi 12, 2. (Side 490.) „Saa Mange, som bleve døbte i Jesu Navn, bleve fulde af den Hellig-Aand."

Nephi 1, 11. (Side 501.) Ammaron gjemte de hellige Optegnelser, dreven dertil af den Hellig-Aand.

Mormon 1, 9. (Side 507.) Aanden aabenbarede til Mormon, at Jesu tolv Apostler i Jerusalem skulle dømme de tolv Israels Stammer.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Fra Hongkong berettes under 14de April: Efterretningerne fra Cochinchina lyde meget sørgelige. Med Undtagelse af Saigun og sammes Omegn, hvor der ligger fransk Besætning, blive de Christne i hele Riget forfulgte paa det Grusomste. I de sidste 10 Maaneder have mere end 15 Præster lidt Martyrdøden. Kongen synes bestemt paa, af Had imod Franskmændene og Spanierne, at udrydde alle Christne; thi, siger han i sit sidste Edict, naar der ingen Christne mere gives i mit Land, ville Franskmændene intet Mere have at gjøre hos os. Der hersker stor Hungersnød i Riget.

I October Maaned forrige Aar lod den russiske Regjering Tartarerne, som beboe Landstrækningen imellem Kuban og Don, vide, at de under en vis kort Tidsfrist havde at betale 25 Rubler pr. Hoved. Men da de Ulykkelige ikke kunde udrede denne Skat, blev der intet andet Valg for dem, end at blive knuttet eller at udvandre til Tyrkiet. De valgte det Sidste, bade den tyrkiske Regjering om Skibe og begave sig til Bredderne af det Sorte Hav. Men det var Vinter og Seiladsen farlig. De Fartøier, som vovede sig gjennem Storm og Uveir, for at afhente Tartarerne, vare ikke tilstrækkelige til at optage dem alle. 60,000 Mennesker bleve indskibede, men 20,000 maatte blive tilbage og mistede Livet ved det Sorte Havs Bredder af Kulde og Hunger. Rusland har villet skaffe sig af med Tartarerne, fordi de i Krimkrigen have lagt for liden Patriotisme for Dagen. Hvilken Stormagt har opløftet sin Stemme for de 20,000 af Hunger og Kulde omkomne og for de 60,000 fra deres Hjem fordrevne Tartarer?"

Til Constantinopel ankomme endnu bestandig talrige Skarer af tartariske Emigranter fra de russiske Lande ved det Sorte Hav.

Fra Bosnien berettes Følgende: I eet Sogn ere 25 Mennesker døde af Hunger; fra et andet vare 37 Familier dragne bort for at begive sig til Østerrig; Tyrkerne have undervejs ranet deres Qvæg fra dem og kastet de Ulykkeliges Børn i Savefloden. I to Kredse havde Tyrkerne i Løbet af fjorten Dage taget 38 Jomfruer og unge Koner fra de Christne og tvunget dem til at bekjende sig til Islam (den muhammedanske Religion). Hos en Christen havde Tyrkerne i Nærværelse af den bundne Fader og Moderen brændt disses Barn levende.

Efter flere Træfninger og et alvorligt Bombardement paa Palermo, har det lykkedes Garibaldi at trænge ind i Staden og bemægtige sig samme. Den neapolitanske General Letizia har undertegnet Stadens Capitulation med Garibaldi. Neapolitanerne indskibede sig med Vaaben og Bagage. Bombardementet har anrettet uhyre Ødelæggelser. Garibaldi har ikke spildt Tiden, men gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at befæste Insurrectionen. Han har indsat et Ministerium, udnævnt en Gouverneur i Palermo, paabudt Organisationen af en Nationalgarde, aabnet en Nationalsubskription til Dækning af Krigsomkostningerne osv. I Neapel befinder man sig i stor Skræk, da det nationale Parti strax efter Garibaldis Indrykning i Palermo er traadt op med megen Bestemthed. — Den sardinske Armee er nu fuldstændig sat paa Krigsfod. Ifølge Patrie bestaaer den af 158,500 Mand med en Reserve paa 42,500 Mand. Den sardinske Flaade sættes paa fuldstændig Krigsfod. Den tæller i alt 22 Skibe, hvoriblandt kun 5 Seilfregatter; de øvrige ere Dampskibe. I Skibenes Antal, Hestekraft og Artilleri staaer den dog betydeligt tilbage for den neapolitanske Flaade.

I Hessen i Tydskland har et heftigt Uveir den 20de Mai anrettet stor Ødelæggelse. Den øvre Werradal blev fuldstændig oversvømmet, alle Marker ødelagte, Træer og Huse bortrevne af Bølgerne; ogsaa skulle flere Mennesker være omkomne.

Frankrigs Krige. Frankrig har i de sidste 500 Aar ført Krig i 336 Aar og det 36 Aar Borgerkrig, 40 Aar Religionskrig, 76 Aar politisk Krig paa egen Jordbund og 178 Aar i Udlandet. I dette lange Tidsrum er der bleven leveret 188 store regelmæssige Slag.

Fjeldskred i Norge. Den 5te Mai faldt et skrækkeligt Fjeldstykke ud strax ved

Skjerpings Bro i Nærødalen. Postveien ødelagdes aldeles i en Længde af henved 1000 Alen, og er for Tiden aldeles ufremkommelig; Ingen kan forestille sig den skrækkelige Katastrofe, naar han selv ikke har været Øienvidne til noget Lignende. Stene store som Huse ere sprungne over Elven og langt op paa den anden Side. Et Møllehuus blev aldeles knuust, et Fiskekjær blev aldeles spærret, da der har lagt sig en stor Steen tæt ved Kjærdøren. Det mærkeligste af Alt var, at Posten fra Bergen ankom midt under Begivenheden, og at Postføreren dog kom saagodtsom uskadt derfra. Han fik blot det ene Been forvredet. Vognen blev lidt beskadiget, og Hesten fik et Slag paa Næsen; men var den kommen 5 a 6 Skridt længere frem, var Alt blevet begravet under Steenmassen.

Sneestorm. I England har man i Pintsedagene havt en heftig Sneestorm, som har bevirket over 150 Skibbrud og Strandinger, hvorved mange Mennesker omkom; blandt Andet et Dampskib med 80 Passagerer ombord. Flere hundrede Stykker Hornqvæg bleve skyllede overbord af Skibe, der befandt sig paa Nordsøen, og i de forskjellige Havne har en utrolig Forvirring fundet Sted, da Fartøierne løsreve sig fra sine Fortøininger og dreve om imellem hverandre. Ogsaa paa Landjorden har Stormen anrettet megen Skade. I Skovene bleve mange Træer omstyrtede ved den store Sneemængde. I Holland rasede til samme Tid en Orkan, som kostede mange Mennesker Livet. Der blev flere Mennesker ihjelslagne i Rotterdam, Haag og Amsterdam, og utallige Træer, selv store Ege, bleve rykkede op med Rode og knækkede. Ifølge Shipping Gazette har der i dette Aar ved de engelske Kyster allerede fundet 806 Skibbrud Sted.

Londons Tyve. Dr. Forbes Winslow har udregnet, at der i London bliver systematisk opdraget 10,000 Børn til at være Forbrydere. Af Tyve gives der, ansat til et rundt Tal, omtrent 50,000 og desuden 5000 Hælere. Endvidere er der 15,000 Spillere af Profession (gramblers), 25,000 Tiggere, 30,000 Drukkenbolte, 180,000 Gindrikkere og 150,000 Skjøger.

Paa Øen Wight i den britiske Canal har en Sergeant for nylig myrdet sin Hustru og sine sex Børn ved at skjære Halsen over paa dem med en Barbeerkniv. Ved Moderens og sine tre Sødskendes Mord flygtede to af Børnene ned ad en Trappe til et Værelse nedenunder, hvilket kunde sees af Blodsporene paa Trappen efter deres bare Fødder; men den unaturlige Fader hentede dem op igjen, hvilket hans blodige Fodtrin ogsaa viste, og disse Stakler maatte ligesom deres Sødskende og deres Moder falde som Offre for deres Faders Haand.

Amerika. I de vestlige Egne af Pennsylvanien har man gjort den mærkelige Opdagelse af Olie Aarer i Jorden, hvilket har givet Anledning til Gravningen af en stor Mængde Oliebrønde. I Venango County i Pennsylvanien findes allerede næsten hundrede saadanne Brønde, hvoraf een giver 18 Tønder om Dagen, en anden 25, og den store Brønd i Crosby, der har en Dybde af 181 Fod, giver 90 Tønder om Dagen. En Smed, som havde gravet sig en Brønd, blev budt 100,000 Dollars for den. Samtlige Brønde, som nu findes i Pennsylvanien, udgjøre ikke mindre end 200 i Tallet, og om nogle Uger antager man, der findes 1,000. Ophidselsen er meget stor, — Folk af alle Stænder ere grebne af „Oliefeberen," ligesom tidligere af Guldfeberen. Denne Olie er den under forskjellige Navne bekjendte Seenolie, som senere maa destilleres og renses før den kan bruges.

Fra St. Joseph i Missouri meldes under 21de Mai, at ny og særdeles riig-holdige Guldminer vare opdagede paa forskjellige Steder i Omegnen af Staden Denver ved Pikes Peak. Emigrationen gaaer som en stadig Strøm. Saaledes ankom der til Minerne i Ugen mellem 13de og 20de Mai ikke mindre end 5,000 Emigranter, og i den første Uge af Mai passerede der gjennem Omaha i Nebraska vestover 427 Vogne med 1,279 Mennesker.

Den 21de Mai blev Cincinnati, en Stad med 120,000 Indbyggere, hjemsøgt af en frygtelig Orkan, ledsaget af Torden, Lynild og øsende Regn. Kirketaarnene styrtede om, Husene fik deres Tage slaaede ind og bleve paa andre Maader beskadigede, en utrolig Mængde Træer oprykkedes eller afbrødes og endog et Jernbanetog blev kastet af Skinnerne, hvorved Locomotivet og Bagagevognen aldeles søndersloges, dog kom ingen af Passagererne til Skade. Et Dampskib blev kastet om, hvorved Kahytten skiltes fra og flød i Stumper ned ad Floden. Den anrettede Skade er uhyre stor og man er i den største Frygt for Dampskibe og andre Fartøier, som vare ude i denne Storm.

Jordskjælv. I Callao og paa forskjellige andre Steder i Peru har der fundet meget stærke Jordrystelser Sted. Om Morgenen d. 10de April fandt en saadan Jordrystelse Sted i Callao, der varede i 80 Secunder. Den paafølgende Søndag den 15de April gjentoges Stødet og varede vel kun i 15 Secunder, men anrettede i den Tid i Lima en Skade paa een Million Dollars, i Callao paa omtrent 30,000 Dollars og i Chorillon paa omtrent 40,000 Dollars. I alle tre Byer findes der ikke en eneste Bygning, der ikke er mere eller mindre beskadiget, Murene ere revnede, Tagene styrtede ned, Kirkerne saa beskadigede, at Taarnene derpaa maae tages ned, fordi Kirkerne ikke kunne bære dem. Mange Mennesker ere deels dræbte, deels saarede. I Manta ere Træer oprykkede med Rode og et i Nærheden liggende Bjerg er bristet, og fra Revnerne udgyder der sig ildestinkende, hedt Vand.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	37	5	14
N. Nielsen, Aalborg	31	1	8
A. P. Trane, Kjøbenhavn	181	4	6
N. Berndtson, Gøtheborg	24	5	4
P. C. Rønnow, Fyen	19	„	3
J. Hansen, Lolland	27	4	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	„	15
P. Nielsen, Fredericia	13	5	12
A. G. Omann, Skive	5	„	„
M. Andersen, Bornholm	10	„	„
S. Gudmundsen, Norge	94	1	10
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	27	„	13
G. Ohlson, Stockholm	9	5	6
J. Fagerberg, Skaane	286	5	12
Summa	791	5	7

Contoirets Tilgodehavende den 31te Mai 1860.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.						
Aalborg.	R. Nielsen	9	Rdl.	4	Mk.	2	Sk.
Aarhuus.	L. C. Geertsen	187	—	"	—	7	—
Bornholm.	M. Andersen	281	—	3	—	15	—
Brevig.	S. Gudmundsen	899	—	5	—	8	—
Fredericia.	P. Nielsen	"	—	"	—	"	—
Fyen.	P. C. Rønnow	771	—	1	—	7	—
Götheborg.	R. Berndtson	317	—	4	—	1	—
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	36	—	2	—	8	—
Lolland.	J. Hansen	300	—	3	—	6	—
Norrkøping.	O. Nilsson	907	—	5	—	7	—
Skaane.	J. Fagerberg	495	—	5	—	13	—
Skive.	A. G. Omann	277	—	3	—	5	—
Stockholm.	G. Ohlson	426	—	"	—	13	—
Sundsvall.	C. E. Lindholm	222	—	2	—	11	—
Vensyssel.	A. Weibye	"	—	"	—	"	—
	Diverse Debitorer	231	—	"	—	14	—
	Summa	5365	—	2	—	5	—

Til Conference-Præsidenterne.

Conference-Præsidenterne bedes at sammenligne deres Bogregnskaber med ovenstaaende Regnskab, og om de ikke stemme overeens, ønskes samme meldt til Contoiret, at muligen indsnegne Feil kunne blive rettede.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.